

The image features a white background with green leaves in the corners. The leaves are elongated with serrated edges and prominent veins. They are positioned in the top-left, top-right, bottom-left, and bottom-right corners, framing the central text.

POD LAVICÍ

Duben

Beauty

Přečti mě

Skotsko

Zdravotka

Redakce sport

Emočník

Rozhovor TIS

Hádanka

Rozhovor s absolventem

Beauty

Jarní trendy 2025: Co frčí v líčení, módě i životním stylu?

Po zimě plné tlumených barev a vrstvení konečně přichází jaro – období, kdy se móda i make-up probouzejí k životu. A jaro 2025 rozhodně nebude žádná nuda! Přináší svěží kombinace barev, návrat přirozenosti i pár nečekaných výstřelků. Tak se pojďme podívat, co bude letos „in“!

Make-up: Glow skin a pastelová euforie

Zapomeň na těžké konturování – letos vládne přirozenost. Pleť má být svěží, rozjasněná a jakoby "rozná", takže highlighter bude tvůj nejlepší kamarád. Velkým hitem jsou pastelové oční stíny – hlavně meruňková, levandulová a mátová. Na rtech letí lesky s jemným třpytem a pečující složky, protože zdravé rty jsou základ.

Beauty tip: Zkus krémové produkty místo pudrových – vypadají přirozeněji a dodají pleti šťavnatý look.

Móda: Kombinuj a neboj se barev

Jarní móda 2025 hraje na kreativitu a odvahu. Vrací se 90's a Y2K prvky, ale v moderním podání – očekávej crop topy, cargo kalhoty, ale i romantické volány a květinové vzory. Barvám vládne žlutá, limetková a růžová v různých tónech.

Must-have kousek? Průhledná vrstvená trička nebo bundičky ve stylu „clean girl“ – jednoduché, ale chic.

Lifestyle: Slow living a mindful přístup

S jarem přichází i potřeba restartu. Trendem je „slow living“ – zpomalení a vědomější přístup k sobě i okolí. Lidé víc chodí do přírody, medituje se, pečuje se o duševní zdraví. Fitko nahrazuje jóga na čerstvém vzduchu a víkendové pikniky.

Co zkusit? Journaling (psaní deníku), digitální detox nebo třeba výrobu vlastních pleťových masek z přírodních surovin.

Ať už tě baví kosmetika, styl nebo se chceš jen inspirovat ke zdravějšímu životnímu tempu, jaro 2025 nabízí spoustu možností, jak zazářit – a hlavně být sama sebou. Protože největším trendem je autenticita.

Přečti mě

Milí čtenáři,

Tento měsíc bych vám ráda představila knížku Malušenký princ. Její předlohu – Malého prince – určitě znáte. Malušenký princ je však od původního Malého prince něčím odlišný – je celý psaný ve slováckém nářečí. Příběh zůstává stejný, ale když člověk čte, musí se sem tam pozastavit nad významem některých slov. Rozhodla jsem se pro tentokrát sem vložit kratičký úryvek z knížky, abyste měli představu, do čeho jdete:

„Tož ale naši ně povidali, ať dělám neco potřebnějšího a nečmáru jakési zgňaby a radši sa učím do škole – zeměpis, históriu, počty a literatúru. Tož sem s tým malováním v šesti rokoch přestál. A to fšecko enom kvůlivá temu, že sa našim ty dva obrázky nelúbily a chtěli ich hodit do šporhélta. Staří skoro ničemu nerozumijú a děcka sú z teho věčného vysvětlování uondané jak pútníci po cestě ze Žarošic.“

Tak co, kolika slovům jste nerozuměli? Kolik slov vás překvapilo? Nářečí je velice krásné a bohaté, a proto určitě stojí za to knížku vzít do ruky a pobavit se. Krásné na knížce je taky to, že přibližuje staré nářečí dnešním lidem něčím, co je nám blízké – jako například známý příběh Malého prince.

Doufám, že vás knížka zaujala a že po ní někdy v budoucnu sáhnete. Příjemné čtení.

Skotsko

Zdravím všechny čtenáře!

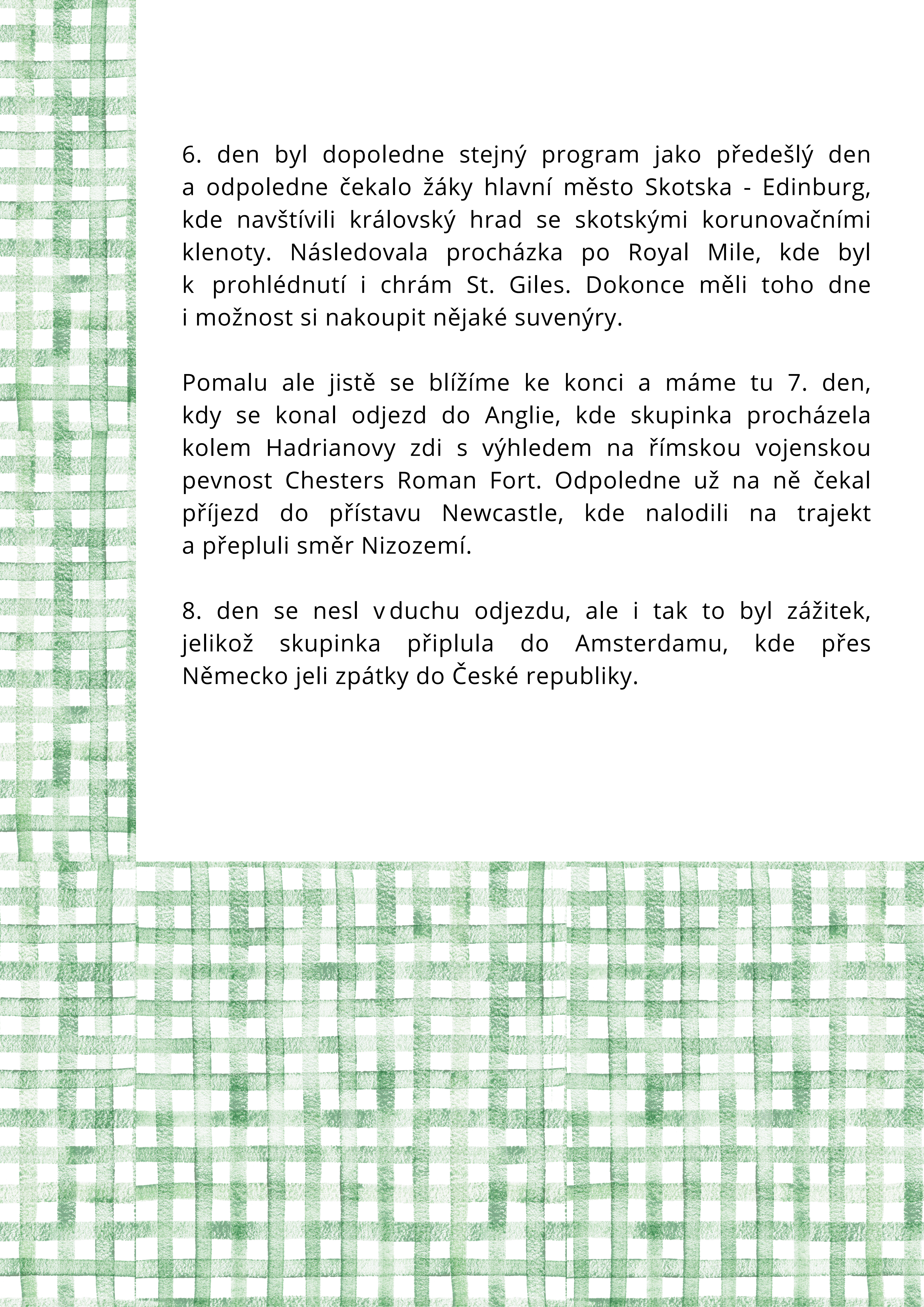
Dnes Vás seznámím svýletem do Skotska, kde se jezdí spaní učitelkou Hortovou a kde byli letos i někteří žáci z 3. A.

Začínáme 1. dnem, kdy byl odjezd v 8 hodin z Boskovic. Následující, tedy 2. den, se autobusem přes Německo dostali do Nizozemska. Dopoledne se stihla krátká procházka v Nardeen, kde dříve působil Jan Ámos Komenský. Přes centrum se podívali na muzeum J. A. Komenského a k sousednímu valonskému kostelíku (který byl upravený na mauzoleum), kde je Komenský pohřben. Další zastávka byla v historické vesnici Zaanse Schans. Odpoledne se podívali na přístav Ijmuiden, nalodili na trajekt a přes Severní moře pluli do severní Anglie.

3. den vyrazili směr Skotsko, navštívili městečko Alnwick a prohlédli si majestátní hrad. Dále měli možnost vidět Bamburgh Castle a přestávku si udělali u technické pozoruhodnosti Falkirk wheel.

4. den vyrazili po snídani na největší skotské vřesoviště Rannoch Moor a přešli do oblasti Gleance, což je nejkrásnější skotské údolí. Autobusem měli možnost vidět i Ben Nevis - nejvyšší horu Skotska. Odpoledne dorazili do města Fort Augustus, absolvovali plavbu po jezeře. Kvečer se se jako vždy vrátili do svých hostitelských rodin.

5. den začali hned z rána výukou angličtiny v místní škole. Odpoledne už byl víc akční program, a to vystoupení na Wallace Monument - památník skotského národního hrdiny Williama Wallace. Následně měli tu čest si prohlédnout hrad Stirling castle. Podvečerní program se nesl v duchu bitevního pole Bannockburn, kde skotský král Robert I. Porazil roku 1315 anglické vojsko.

A green and white checkered pattern, resembling a picnic blanket, covers the entire page. The pattern consists of small squares in various shades of green and white, creating a textured, woven appearance.

6. den byl dopoledne stejný program jako předešlý den a odpoledne čekalo žáky hlavní město Skotska - Edinburg, kde navštívili královský hrad se skotskými korunovačními klenoty. Následovala procházka po Royal Mile, kde byl k prohlédnutí i chrám St. Giles. Dokonce měli toho dne i možnost si nakoupit nějaké suvenýry.

Pomalu ale jistě se blížíme ke konci a máme tu 7. den, kdy se konal odjezd do Anglie, kde skupinka procházela kolem Hadrianovy zdi s výhledem na římskou vojenskou pevnost Chesters Roman Fort. Odpoledne už na ně čekal příjezd do přístavu Newcastle, kde nalodili na trajekt a přepluli směr Nizozemí.

8. den se nesl v duchu odjezdu, ale i tak to byl zážitek, jelikož skupinka připlula do Amsterdamu, kde přes Německo jeli zpátky do České republiky.

Zdravotka

Co dělat, když se dusí dítě?

Podíváme se dítěti do pusy, jestli vdechnutý předmět není vidět. Pokud ano, vytáhneme ho ven.

Pokud předmět nevidíme, musíme dítě donutit kašlat.

1. U malých dětí, které ještě neumí stát, postupujeme tak, že si je vezmeme bříškem na předloktí, jeho čelisti opatrně chytíme do dlaně a pětkrát udeříme hranou ruky mezi lopatky. Síla by měla být přiměřená jeho věku. Když chceme dítě otočit zpět, dáme předloktí druhé ruky na jeho záda a přetočíme ho takto.
2. Starším dětem můžeme podat 1. pomoc, i když stojí, jen je předkloníme a opět několikrát udeříme přiměřeně jejich věku mezi lopatky.

Pokud dítě předmět nevykašlalo, je možné provést Heimlichův manévr. U úplně malých dětí není některými odborníky doporučován, proto zde napíši jen o starších dětech.

1. Heimlichův manévr u starších dětí: dítě postavíme zády k sobě a obejmeme ho, jednu dlaň přiložíme v oblasti nadbříšku a sevřeme ji vpěst. Druhou dlaň položíme na tu první a stlačíme pětkrát bříško směrem nahoru k bránici.

Pokud se už dítě neudrží na nohách, položíme ho na zem, klekneme si nad jeho stehna a ruce dáme opět na jeho bříško. Následně stlačujeme šikmo nahoru a dolů.

Pokud nepomohla ani jedna z těchto rad, je nutné přivolat záchranku a řídit se radami dispečera.

Je třeba poskytnout první pomoc do tří minut!!!

Prevence

- Hlídat, aby děti jedly v klidu.
- Hlídat, s čím si děti hrají.
- Skrýt z dosahu dětí potenciálně nebezpečné věci.

Zdroje:

Vyplivni to, vyndej to! První pomoc, když se začne dítě dusit – Maminka.cz

Co dělat, když dítě něco spolkne? Kdy je nutná hospitalizace? -

MotherClub.cz

Co dělat, když se dítě dusí? | Be Lenka

Okresní florbalový turnaj dívek

Obhajoba 3. místa

Dne 2. 4. 2025 se v Blansku uskutečnil florbalový turnaj dívek, ve kterém se proti sobě postavily týmy středních škol okresu Blansko. Turnaje se zúčastnilo celkem šest týmů: SPgŠ Boskovice, Gymnázium Boskovice, SŠ André Citroëna Boskovice, OA a SZDŠ Blansko, Gymnázium Blansko a Gymnázium Rájec-Jestřebí.

První zápas holky sehrály proti Gymnáziu Blansko. Do vedení šly po gólu Eleny Kreutzerové a o pár minut později už vedly o dvě branky díky trefě Pavly Kotoučkové. Soupeři se sice podařilo snížit na 1:2, ale holky si závěr zápasu pohlídaly a do turnaje tak vstoupily vítězstvím 2:1.

Druhý zápas hrály proti týmu OA a SZDŠ Blansko. Opět jsme šly do vedení po gólu Pavly Kotoučkové. Soupeř však vyrovnal na 1:1 a následně odskočil na 1:2. Holky nepolevily a díky gólu Ilony Kouřilové nakonec remizovaly 2:2.

O postup do finále se proti nám postavilo Gymnázium Boskovice. Soupeř se ujal vedení 1:0 a po smolném okamžiku našeho týmu už to bylo 2:0. Hlavy jsme však nesklopily, bojovaly dál a podařilo se nám snížit na 1:2 díky Pavle Kotoučkové. Měly jsme v zápase několik dalších šancí, ale soupeř si závěr pohlídal, takže místo finále jsme šly do boje o 3. místo.

Chtěly jsme obhájit bronz z minulého roku a do zápasu proti OA a SZDŠ Blansko tak vstoupily s chladnou hlavou. Soupeř hrál více do těla než na branku a po závěrečném skóre zápasu 1:1 (Ilona Kouřilová) dospěl zápas do samostatných nájezdů. Celkem jich bylo pět na každé straně, kde musíme ocenit výkon našich gólmanek, které se s nimi popraly výborně.

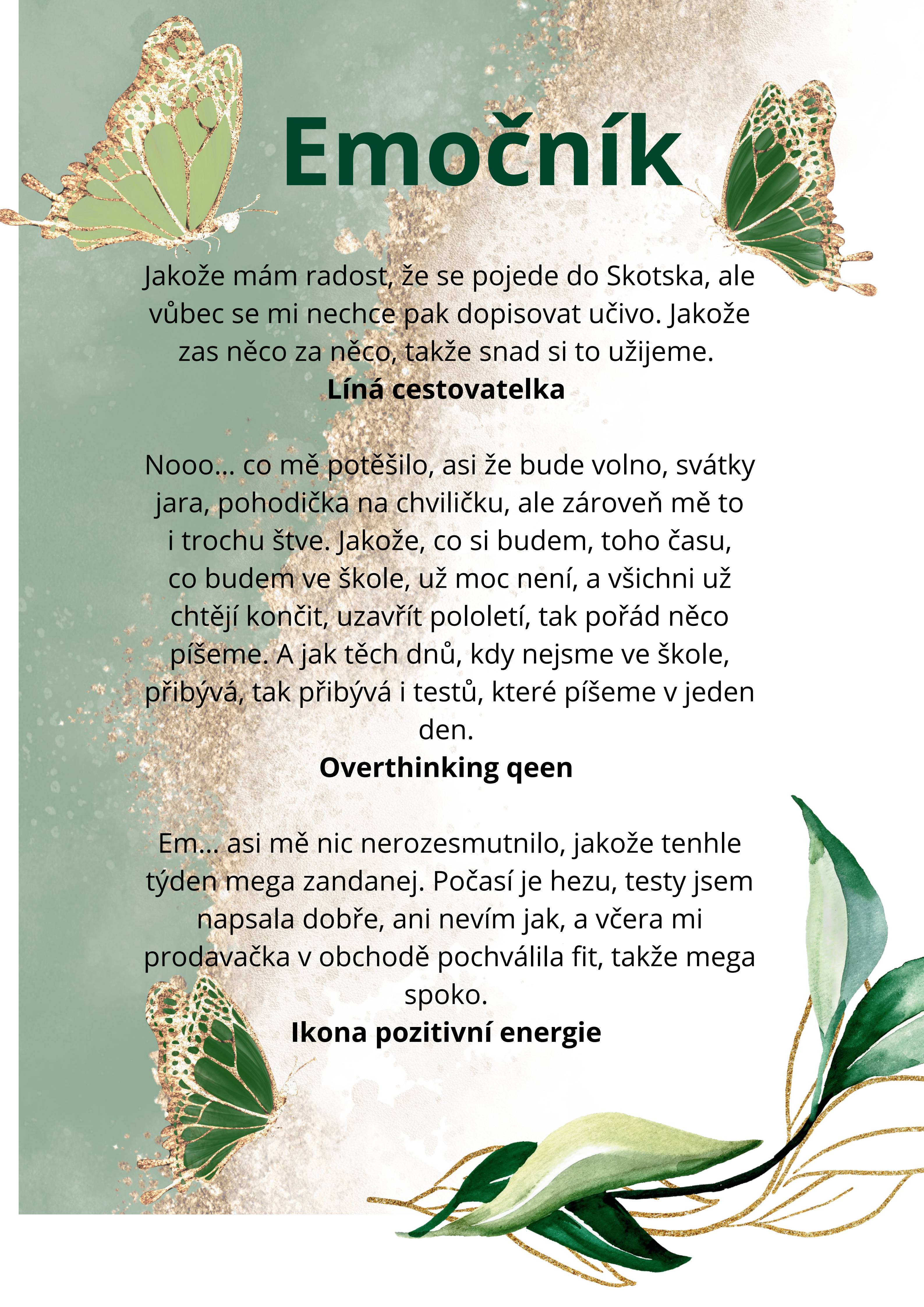
Rozhodující trefou v 5. sérii nájezdů nám vystřelila 3. místo kapitánka týmu Ilona Kouřilová a bronz z minulého roku jsme tak obhájily i letos. Holčkám patří velký obdiv za herní nasazení a týmového ducha, který v týmu rozhodně nechyběl. Turnaj jsme si všechny užily a do školy přivezly vybojované 3. místo.

Poděkování také patří paní učitelce Renatě Palové za vedení a motivaci našeho týmu.

Naši školu reprezentovaly:

Karina Vášová (1. A)
Pavla Kotoučková (1. C)
Pavlína Modlitbová (1. C)
Veronika Šándorová (2. A)
Terezie Těžká (2. A)
Anna Ryšavá (2. A)
Nela Takácsová (2. A)
Barbora Plchová (2. C)
Markéta Jílková (2. C)
Adéla Procházková (2. C)
Elena Kreutzerová (3. C)
Ilona Kouřilová (4. A)
Aneta Šenková (4. C)
Klára Zábojová (4. C)
Natálie Smutná (4. C)

Emočník

Jakože mám radost, že se pojede do Skotska, ale vůbec se mi nechce pak dopisovat učivo. Jakože zas něco za něco, takže snad si to užijeme.

Líná cestovatelka

Nooo... co mě potěšilo, asi že bude volno, svátky jara, pohodička na chvíličku, ale zároveň mě to i trochu štve. Jakože, co si budem, toho času, co budem ve škole, už moc není, a všichni už chtějí končit, uzavřít pololetí, tak pořád něco píšeme. A jak těch dnů, kdy nejsme ve škole, přibývá, tak přibývá i testů, které píšeme v jeden den.

Overthinking queen

Em... asi mě nic nerozesmutnilo, jakože tenhle týden mega zandanej. Počasí je hezu, testy jsem napsala dobře, ani nevím jak, a včera mi prodavačka v obchodě pochválila fit, takže mega spoko.

Ikona pozitivní energie

Rozhovor TIS

ROZHOVOR SPANEM KALASEM

Jak vlastně vznikla firma TIS Letovice?

Založil jsem ji na konstrukci. Tehdy za mnou přišlo sedm pracovníků z nástrojárny s tím, že by chtěli pracovat se mnou. Vzal jsem je a – světe div se – jsou tu dodnes. Takže už víc než 30 let.

Začínali jsme jednoduše – s nástroji a menšími zakázkami. Postupně jsme se propracovali k výrobě měřidel s přesností na setiny milimetru. Pak přišly první výrobní linky a větší projekty. Dnes se věnujeme nejen konstrukci a strojům, ale také povrchovým úpravám, eloxování a třeba programování jednoúčelových zařízení.

Co vlastně znamená zkratka TIS?

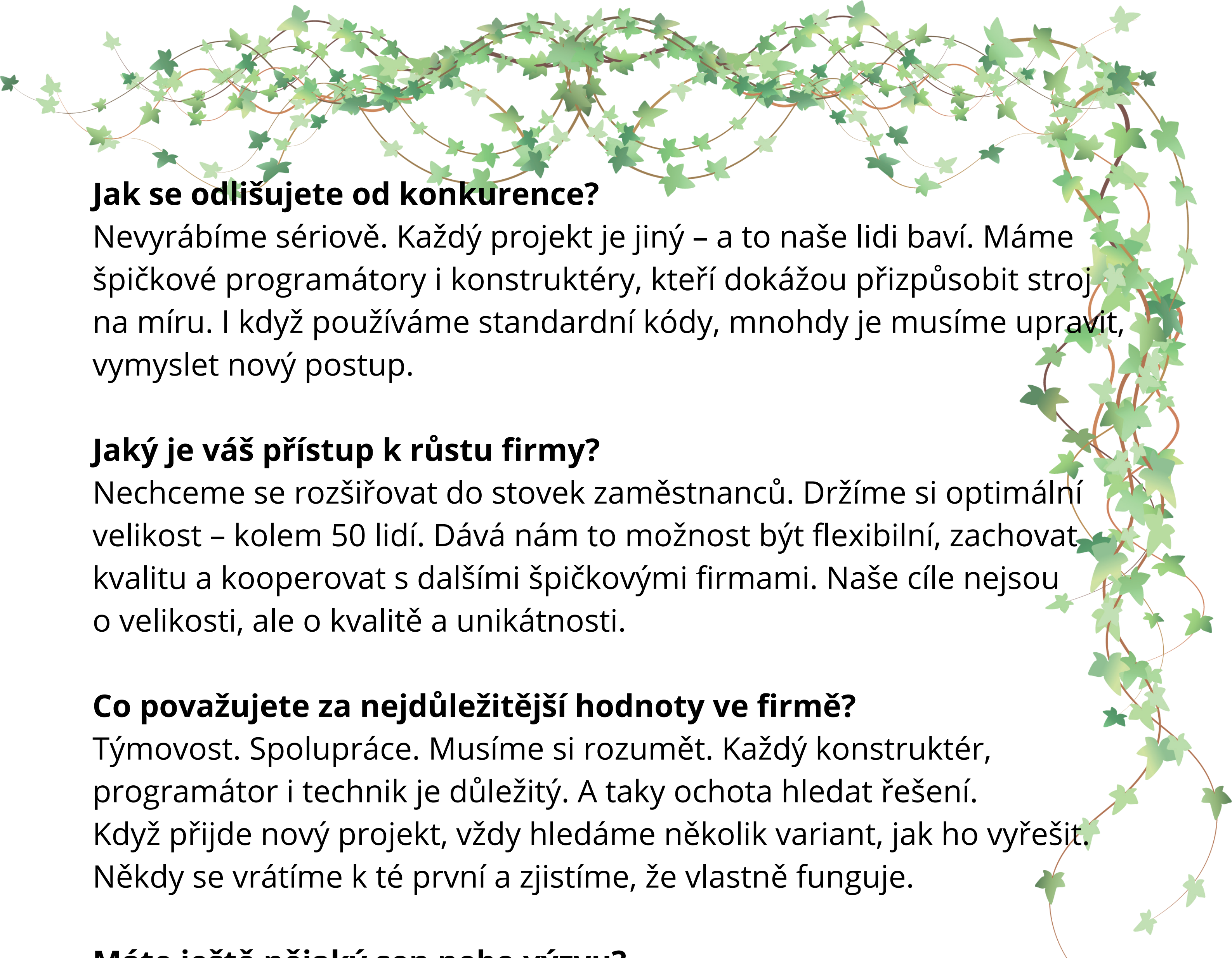
TIS je zkratka pro „Technickou inženýrskou službu“. Děláme projekty vývoje strojů, které podléhají hodnocení a splňují přísné normy. Je to komplexní práce – máme konstrukci, vývoj, výrobu, programování a pořád se posouváme.

Jaký je pro vás běžný pracovní den?

Dřív to bylo hodně intenzivní. Jezdil jsem za zákazníky, domlouval projekty, pak jsem si na chvíli odpočinul a kreslil výkresy klidně do rána. Ve čtyři ráno přišli kluci do práce, já jim předal výkresy, oni vyráběli. V osm jsem se šel vyspat a pak zase pro materiál... byl to kolotoč. Ale firma tím žila a rostla.

Kde se s vašimi výrobky můžeme setkat?

Naše výrobky nejsou běžně vidět – fungujeme hlavně jako dodavatelé pro průmyslové firmy. Děláme lisovací a ohýbací nástroje, svařovací přípravky nebo speciální stroje.

Jak se odlišujete od konkurence?

Nevyrábíme sériově. Každý projekt je jiný – a to naše lidi baví. Máme špičkové programátory i konstruktéry, kteří dokážou přizpůsobit stroj na míru. I když používáme standardní kódy, mnohdy je musíme upravit, vymyslet nový postup.

Jaký je váš přístup k růstu firmy?

Nechceme se rozšiřovat do stovek zaměstnanců. Držíme si optimální velikost – kolem 50 lidí. Dává nám to možnost být flexibilní, zachovat kvalitu a kooperovat s dalšími špičkovými firmami. Naše cíle nejsou o velikosti, ale o kvalitě a unikátnosti.

Co považujete za nejdůležitější hodnoty ve firmě?

Týmovost. Spolupráce. Musíme si rozumět. Každý konstruktér, programátor i technik je důležitý. A taky ochota hledat řešení. Když přijde nový projekt, vždy hledáme několik variant, jak ho vyřešit. Někdy se vrátíme k té první a zjistíme, že vlastně funguje.

Máte ještě nějaký sen nebo výzvu?

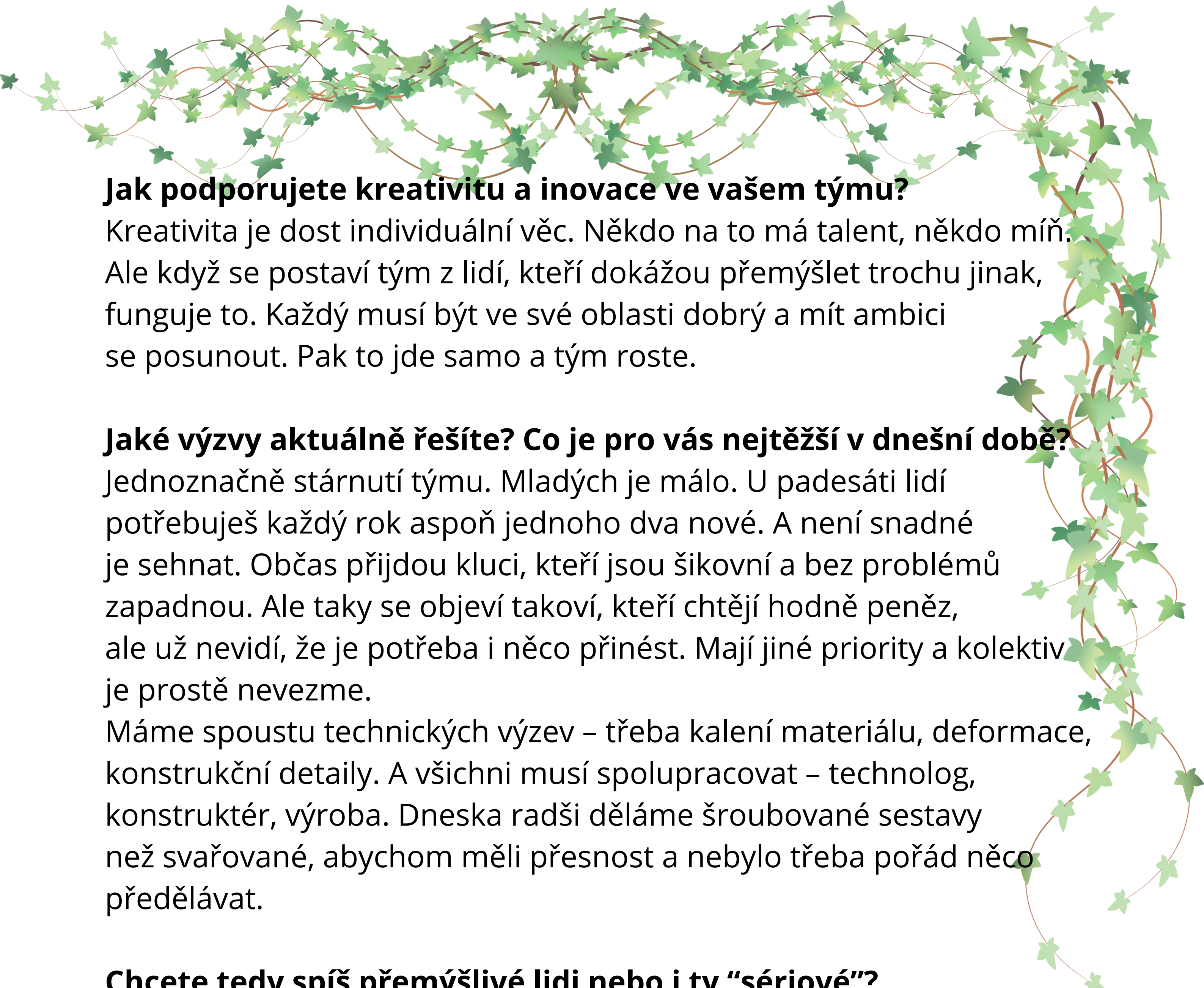
Každý projekt je pro nás výzva. A tak to má být. Když si za svým návrhem stojíme, musíme ho umět obhájit. Ne vždy všechno vyjde napoprvé, ale právě v tom je krása inženýrské práce – hledat cesty, jak to udělat.

Kolik zaměstnanců momentálně v TISu máte?

V současnosti se počet zaměstnanců pohybuje kolem padesáti. Někdy je to 48, jindy 46. Vždycky to tak trochu kolísá.

A co benefity nebo možnosti rozvoje, které firma nabízí?

Zaměstnanci mají možnost stravování s příspěvkem 55 % na obědy, což je nadstandardní benefit. Většina lidí využívá jídelnu kvůli úsporám. Firma nabízí i další benefity, například možnost růstu – šikovný zaměstnanec se posouvá na složitější úkoly. Důležité je týmové zapadnutí, individualismus je problém. Mistrové podporují rozvoj pracovníků komunikací a vedením k samostatnému přemýšlení, místo vnucování řešení.

Jak podporujete kreativitu a inovace ve vašem týmu?

Kreativita je dost individuální věc. Někdo na to má talent, někdo méně. Ale když se postaví tým z lidí, kteří dokážou přemýšlet trochu jinak, funguje to. Každý musí být ve své oblasti dobrý a mít ambici se posunout. Pak to jde samo a tým roste.

Jaké výzvy aktuálně řešíte? Co je pro vás nejtěžší v dnešní době?

Jednoznačně stárnutí týmu. Mladých je málo. U padesáti lidí potřebuješ každý rok aspoň jednoho dva nové. A není snadné je sehnat. Občas přijdou kluci, kteří jsou šikovní a bez problémů zapadnou. Ale taky se objeví takoví, kteří chtějí hodně peněz, ale už nevidí, že je potřeba i něco přinést. Mají jiné priority a kolektiv je prostě nevezme.

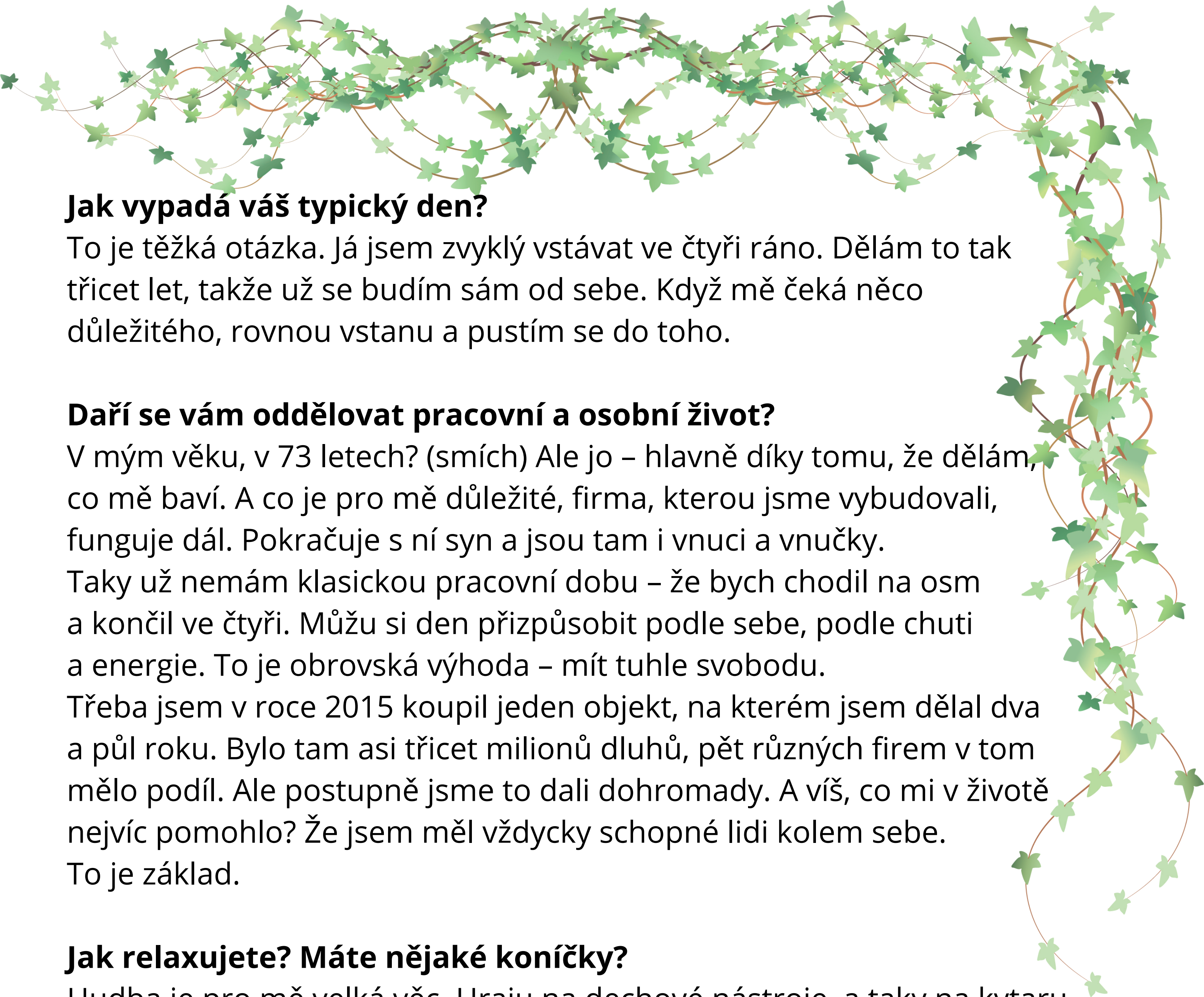
Máme spoustu technických výzev – třeba kalení materiálu, deformace, konstrukční detaily. A všichni musí spolupracovat – technolog, konstruktér, výroba. Dneska radši děláme šroubované sestavy než svařované, abychom měli přesnost a nebylo třeba pořád něco předělávat.

Chcete tedy spíš přemýšlivé lidi nebo i ty "sériové"?

Každý má svoje místo. Jde o to, jak se zapojí do týmu. Pokud někdo dělá pořád stejné chyby nebo si nenechá poradit, pak to nejde. Všechno je to propojené. Když byl nějaký problém, svolal jsem lidi většinou mezi dvanáctou a jednou, během oběda. Ne ráno. A víš co? Druhý den už přišli s řešením. Chtěli mít klid a věděli, že jinak přijdou zase o oběd, protože budeme řešit věci, které se daly vyřešit včera.

A vy osobně? Jak jste se k tomu všemu dostal?

Ve strojařině jsem dělal šestadvacet let. Pak nás propustili – bylo to nákladové středisko, šetřilo se. Zůstali čtyři konstruktéři. Já podal výpověď, ale pustili mě až za rok a půl. Mezitím jsem jezdil do Německa, od roku 1985 až do devadesátého třetího. Byli jsme malý tým – technolog, výrobní konstruktér, člověk na přípravky a obchodník. Pomalu jsme to rozjeli.

Jak vypadá váš typický den?

To je těžká otázka. Já jsem zvyklý vstávat ve čtyři ráno. Dělán to tak třicet let, takže už se budím sám od sebe. Když mě čeká něco důležitého, rovnou vstanu a pustím se do toho.

Daří se vám oddělovat pracovní a osobní život?

V mém věku, v 73 letech? (smích) Ale jo – hlavně díky tomu, že dělám, co mě baví. A co je pro mě důležité, firma, kterou jsme vybudovali, funguje dál. Pokračuje s ní syn a jsoutam i vnuci a vnučky.

Taky už nemám klasickou pracovní dobu – že bych chodil na osm a končil ve čtyři. Můžu si den přizpůsobit podle sebe, podle chuti a energie. To je obrovská výhoda – mít tuhle svobodu.

Třeba jsem v roce 2015 koupil jeden objekt, na kterém jsem dělal dva a půl roku. Bylo tam asi třicet milionů dluhů, pět různých firem v tom mělo podíl. Ale postupně jsme to dali dohromady. A víš, co mi v životě nejvíc pomohlo? Že jsem měl vždycky schopné lidi kolem sebe. To je základ.

Jak relaxujete? Máte nějaké koníčky?

Hudba je pro mě velká věc. Hraju na dechové nástroje, a taky na kytaru – i když jen v základu, tak sedm osm akordů, co potřebuju na písničky. Ale hraju hlavně pro radost.

Máte nějaký vzkaz pro naše čtenáře? Většina z nich jsou studenti ve věku 17–18 let.

Jo, mám. Dělejte v životě práci, která vás bude bavit. To je výhra. Protože když děláš jen pro peníze, můžeš v tom nechat zdraví a stejně tě to nenaplní. Spousta lidí takhle žije, ale podle mě by peníze nikdy neměly být na prvním místě. Práce má dávat smysl.

Děkujeme, že jste přijal naše pozvání a věnoval nám čas.

Já děkuju vám.

Hádanka

Velikonoční zajíček a jeho vajíčka

Velikonoční zajíček maluje vajíčka pro děti. Pracuje rychlostí 4 vajíčka za hodinu. Připojí se k němu jeho kamarádka slepička, která zvládne namalovat 3 vajíčka za hodinu. Společně malují 7 hodin. Po první společné hodině se však slepička unaví a začne malovat jen poloviční rychlostí.

Otázka: Kolik vajíček společně namalují za těchto 7 hodin?

Svoji odpověď mi pošlete na e-mail hadanky@outlook.cz.

Rozhovor s absolventem – Lukáš Vorlický

Co pro vás znamená hrát za Slavii Praha?

Vzhledem k tomu, kde jsem s fotbalem začínal a jaká byla má dosavadní cesta, je to pro mě velká čest a jsem za to na sebe hrdý.

Co máte nejraději na své práci?

Miluju veškeré emoce, které fotbal přináší. Propojení těla, duše a mysli. Také to, že můžu skrze něco, co umím, přinášet radost sobě i lidem kolem mě.

Kdo byl vaším fotbalovým vzorem, když jste byl malý?

Táta.

Co děláte ve volném čase, když zrovna nehrajete, nebo netrénujete?

Snažím se co nejvíce věnovat lidem, které kolem sebe mám – jak rodině, tak přátelům, ale i komukoliv, s kým jsem v nějakém propojení. To je pro mě největší radost mimo fotbal. Trávit plnohodnotně čas s těmi, které mám rád, a být tu navzájem pro sebe co nejvíce je to možné.

Kdybyste nehrál fotbal, co byste nejraději dělal?

To záleží na tom, z jakého důvodu bych fotbal nemohl hrát. Prvně bych si tedy kladl sám pro sebe otázku, proč už nehraju. Odpověď by mě pak dovedla k tomu, čemu bych se rád v životě věnoval. Dnes by totiž má odpověď byla jiná, než bude za 10 let – ve věku, kdy už kariéry hráčů končí přirozeným způsobem. Já doufám, že mám toho ještě spoustu před sebou. Ale samozřejmě mám už teď o tom nějaké představy – ty ale nejsou konkrétní natolik, abych je mohl přesně popsat.

Jaká je vaše motivace, když se vám zrovna nedaří?

Hezká otázka, děkuji za ni. Když se mi nedaří, tak mě motivuje představa toho, že se mi zase dařit bude. Sport, ale obecně i život jako takový, není jen o chvílích úspěchu a radosti. To, co dělá sportovce nebo člověka celistvým, je právě to, jak zvládá přechod mezi rozdílnými stavy a emocemi. Důležité je zůstat v přítomném okamžiku a vědět, že nic, co je teď, nebude věčné – úspěšné období se střídá s neúspěšným a naopak.

Je třeba vážit si toho, když se nám zrovna něco daří, a nenechat se potopit, když věci nejsou dle našich představ, protože nikdy nevíme, kam nás daná situace vede.

Máte nějaký fotbalový sen, který byste si chtěl ještě splnit?

Můj aktuální fotbalový sen je, abych jednoho dne s fotbalem skončil až v momentě, kdy se pro to já sám rozhodnu a budu cítit vnitřní naplnění.

Vzpomínáte rád na naši školu?

Moc rád, potkal jsem tam skvělé kantory, na které často myslím a jsem jim moc vděčný za to, že jsem je mohl v tak důležitém životním období potkat. Myslím, že nejde o to, kdo vás co učí, ale jak vás to učí. A já si myslím, že v tom, jak naše škola učí a jakou energii uvnitř budovy má, je inspirací pro své okolí a správným místem pro seberozvoj svých žáků.

Přineslo Vám studium na naší škole znalosti či dovednosti, které považujete za užitečné pro svůj osobní nebo profesní život?

Vzhledem k tomu, že jsem v tu dobu žil v Itálii, měl jsem ve škole dálkové studium a bohužel ji nemohl navštěvovat pravidelně. Ale právě díky dálkovému studiu a podpoře, kterou mi škola poskytla, jsem se zároveň naučil velké zodpovědnosti vůči sobě i lidem, kteří mi po celou dobu v mém studiu pomáhali. Ve velmi mladém věku jsem se učil, jak komunikovat s lidmi, a objevil jsem v sobě díky škole spoustu nových dovedností. Jelikož jsem už v té době byl profesionální fotbalista, bylo pro mě velice obohacující být součástí jiného než jen sportovního prostředí. Jsem rád, že jsem měl možnost se lidsky formovat právě i v naší škole.

Co byste vzkázal našim čtenářům?

Nemějte strach dát s úctou a respektem najevo své názory, myšlenky a emoce. Buďte pro sebe prioritou, ale nezapomínejte, že tu nejste sami, proto si važte svých vztahů a dávejte do nich dostatek lásky. Každý den se zkuste posunout alespoň o kousek v tom, co děláte, a buďte otevřeni novým věcem.

Nic a nikoho nehodnoťte, nesudte, buďte zvědaví a kladte otázky sobě i lidem, kteří jsou kolem vás...

Moc děkujeme Lukášovi za rozhovor a přejeme úspěšnou fotbalovou kariéru.